

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-05-28], [iš Petrogrado - į Lipecką].

Nė šiandie, nė vakar nuo

Nė šiandie, nė vakar nuo tavęs nė žodžio. Tamsūs šešėliai budriu dienovidžiu slankstės. Atgimė apviltas ir viliotas Išsiilgimas. Iš[s]kėtė savo grausmius sparnus ir jujų klekėjimos Amžinasties dūšia išsigando... Ar žinai tu, Sesutėle, kas tai yra saulėtą dienovidį išsigąsti Amžinasties?.. Kodel nuo tavęs nēr nė žodžio? Dūšia laukia, dūšia laukia to ilgaus, ilgaus susimąščiusio žvilgesi[o] ir lemiančio rankos pamojimo... Su tavo laišku ateina grakštus alsavimas ir vilnių grakštuma — ir tada mano malda va[k]arinė garsi ir iškilminga.

Žinai, sesute, aš dūšia pavargau. Bijau, kad vėlei neišglebčiau. Noris pabūti taip ramiai, ramiai. Viską užmiršti, viską palikti. O dabar dirbk ir dir[b]k. Šiandie visądien dirbau, o pernakt turiu sėdėt — ilgą istoriją rašyt. Susmulkėjau visai. Gėda man prieš. Ir kai negaunu nuo tavęs laiško, rodos, kad tu junti mano suvargimą ir susmulkėjimą, ir gėda daros, ir kažkaip skaudu... Vakariu grįžęs namo, taip uoliai išžiūriu stalčiuką, komodą — bene atėjo nuo tavęs laiškas... Nėra. Ir aš nealsuoju krūtine. Ir žingsniai mano tykūs ir ramūs. Tik užveriu, užleidžiu langą, susiimu veidą rankomis ir atsigulu kniūbsčias. Ką aš daugiau darysiu, kad dūšia la[u]ki[a] palaiminimo ir širdis išsiilgo širdies balso... Ar tu junti, sesule, kaip aš laukiu tavo atlankymo ir kokios gailios gailios godos mano?.. Ar tu junti, kaip išsiilgęs ir kaip laukia dūšia užuojautos... Vieną tik žodį — laiminu — ir dūšia kelsis... Sesule, sesule, priimk mano maldą...

Bolyt[i]s

KOMENTARAI